

சிட்டெக்குருவி

நவாலியூர் சு. சொக்கநாதன்
வி. கந்தவனம்
எழுவாணன்

சிட்டுக்குருவி

– கவிதைகள்

நவாலியூர் சு. சொக்கநாதன்
வி. கந்தவனம்
எழவாணன்

தி பார்க்கர்

293, அகமது வணிக வளாகம், இரண்டாவது தளம்
இராயப்பேட்டை நெடுஞ்சாலை,
சென்னை – 600 014.

சிட்டுக்குருவி

நவாலியூர் சு. சொக்கநாதன்
வி. கந்தவனம்
ஸமுவாணன்

© ஆசிரியர்

முதற்பதிப்பு :

பக்கம் : 64

பிரதிகள் : 1200

பதிப்பு :

தி பார்க்கர்

293, அகமது வாணி வளாகம், இரண்டாவது தளம்,
இராயப்பேட்டை நெடுஞ்சாலை,
இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 014.

விலை: 50.00

வடிவமைப்பு :

வே. கருணாநிதி

அச்சிட்டோர்: _____

தி பார்க்கர்

293, அகமது வாணி வளாகம், இரண்டாவது தளம்,
இராயப்பேட்டை நெடுஞ்சாலை, சென்னை - 600 014.
தொலைபேசி : 2821 5684, 2820 3983.

பதிப்புரை

இன்றைக்கு நான் ஆஸ்திரேவிய நாட்டில் குடியேறி வாழ்ந்தாலும் ‘மாத்தனைசோழு’ என்ற பெயரில் தான் தொடர்ந்து வழுதி வருகின்றேன். ‘மாத்தனை’ என்பது நான் பிறந்த ஊர். இவ்வாறு பிறந்த ஊரில் பெயரைத் தாங்கிய பெயரோடு எழுதுவது என்பது சங்ககாலத்தில் இருந்து தொடர்ந்த ஒரு வழக்கம். எனவே விரும்பியே ‘மாத்தனைசோழு’ என்ற பெயரைத் தாங்கிக் கொண்டேன்; இதனால் எனக்கு எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை; ஆனால் தமிழகம் வரும்போதெல்லாம் சிலர் மாத்தனை என்பது இலங்கைப்பெயர் என்ற நோக்கில் யோசிக்கிறார்கள். ‘எதற்கோ’ பயந்து சிலர் நான் கலந்துகொள்ளும் இலக்கிய கூட்டங்களில் எனது பெயரைப் போடுகிறபோது ‘மாத்தனை’யை எடுத்துவிட்டு ‘சோழு’ என்று மட்டும் போடுகிறார்கள் - என்னைக் கேட்காமலே! அதற்கு அவர்கள் சொல்கிற காரணம் அவர்களின் பார்வையில் சரியானது... ஆனால் எனக்கு அது ஏற்படுத்தயதாக இருக்கவில்லை; அதற்காக நான் கோபப்படவில்லை. ஆனால் இந்த சமூகம், பாரதி மொழியில் சொன்னால் இந்தத் தமிழ்ச்சாதி, இப்படியெல்லாம் பலவீனமாக இருக்கிறதே என்று நான் கவலைப்படுகிறேன்.

மாத்தனை என்பது ஓர் ஊர். அழகிய தோட்ட நகரம். ஒரு பக்கம் தேயிலையும் இன்னொரு பக்கம் பால்கொட்டும் ரப்பர் மரமும் வாழும் பூமி. தேயிலைக்கு தேவை மழை, ரப்பருக்கு தேவையற்று மழை. இந்த இருவேறு காலநிலையை எல்லைகளாகக் கொண்ட ஊரே மாத்தனை.... இதற்கு மேல் இவனைப் பிறப்பிக்க வைத்த ஊர்.... இந்த ஊரின் பெயரை நான் என்பெயரோடு வைத்திருப்பதால் சில இலக்கிய நண்பர்கள் ‘மாத்தனை’ என்ற நகருக்கு பெருமை, என்பார்கள்! ஆனால் ‘மாத்தனை’ என்ற பெயரை எனக்கு முன்பே பெருமையாக

சிட்டுக்குருவி

அடையாளப்படுத்திய பல எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள், அறிஞர்கள் இருந்தார்கள் என்ற தகவலே அவர்களுக்குத் தெரியாது....

மலையகம் என்ற இயற்கை கட்டிய மாளிகையின் முதல் வாசல் மாத்தனை நகரம். ஆங்கிலேயரால் கொண்டு வரப்பட்ட இந்தியத் தமிழர்கள் முதலில் குடியேறிய இடம் இந்நகரே. பிறகு வெள்ளையரின் ஆட்சியின் போது யாழ்ப்பாணத்தில் ஏற்பட்ட காலரா நோயின் அழிவில் இருந்து தப்பிக்க அதிகாரிகளுக்கு ‘லஞ்சம்’ கொடுத்து ஓடிவந்த யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் (சில குடும்பங்கள்) குடியேறிய பூமியும் இதுவே. இதன் பழைய பெயர் ‘பண்ணகாமம்’... நான் எழுதப் படிக்க தெரிந்து கொண்ட இடம். எனக்குள் இருந்த படைப்பாற்றலைத் தூண்டிய நிலம்.

முதன்முதலில் கவிதைகளே எழுதினேன். அப்போது எனக்கு அறிமுகமானவர் இந்த ‘சிட்டுக்குருவி’ தொகுப்பின் முதல் நாயகன். அவர் மாத்தனையில் இருந்தாலும் நவாலியூர் சு. சொக்கநாதன் என்று தான் எழுதுவார். நவாலியூர் என்ற ஊர் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் உள்ளது. ஈழத்தின் பெரும் புலவர்களில் ஒருவரான நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் பிறந்தபதி.

நவாலியூர் சொக்கநாதன் என்றே அழைக்கப்பட்ட அவர் டம் எழுதிய கவிதைகளைத் திருத்த அதுபற்றி கருத்து கேட்க அடிக்கடி போயிருக்கிறேன். அவரின் கவிப்புலமை - கருத்து ஆழம் என்பனவற்றில் நான் மயங்கினேன். நின்ற நிலையில் கவி பாடக்கூடிய வல்லமை கொண்டவர். அவரும் ஏனைய கவிஞர் கள் வி. கந்தவனம், ஈழவாணன் போன்றவர்களும் இணைந்து சிட்டுக்குருவியாய் மாத்தனையில் கவிதைகளோடு வலம் வந்தார்கள். கவியரங்கம் ஒன்றையே அறிமுகம் செய்தார்கள். அக்கவியரங்குகளில் ஒரு மாணவ பார்வையாளராகக் கலந்து கொண்டேன். மேலும் கவியரங்குகளுக்குத் தலைமை தாங்கு பவர் பெரும்பாலும் நவாலியூர் சொக்கநாதன் அவர்களே அவரின் தலைமையில் கவியரங்குகளில் ‘சோற்குடு’ பறக்கும். கரவொலி எழும்பும். அவரின் வேட்டி நீண்ட சட்டை (ஜிப்பா) மேடையில்

நவாலியூர் சு. சொக்கநாதன் – வி. கந்தவனம் – ஈழவாணன்

கவிதையாகவே நிற்கும். அவர் மாத்தனையில் வாழ்ந்த காலத்தை மாத்தனை தமிழ் இலக்கியத்தின் ‘பொற்காலம்’ என அழைக்க வாம். புதுப்புது கவிதைகளை எழுதினார் அவர். மாத்தனை இலக்கிய வட்டத்தில் முக்கியவாக இருந்தார். ‘சிங்ககிரிச்செல்வன்’ என்ற கவிதை நாடகத்தை எழுதினர். அது மேடையேறி பலரை உலுக்கியது. ஈழத்து தமிழ் இதழ்களில் எல்லாம் கவிதைகள் எழுதினார். அவர் எழுதிய கவிதைகள் நூலாக வந்ததா எனத் தெரியவில்லை. ஆனால் அவர் எழுதிய கவிதைகள் அடங்கிய ஒரு நூலாக ‘சிட்டுக்குருவி’ வந்தது. பிறகு மாத்தனை முத்து மாரியம்மனுக்கு அவர் பாடிய ‘மாத்தனை முத்துமாரியம்மன் குறவஞ்சி’ எனும் நூல் வந்தது. இவ்விரண்டே அவர் எழுதிய எழுத்துக்களை நூல் உருவில் பார்க்கக் கூடியதாக இன்றும் இருக்கிறது. அப்படியானால் ஏனைய கவிதைகள்?

அது ஒரு சோக வரலாறு. இலங்கையே ஏன் உலகத்தையே குலுக்கிய கலவரம் 1983ல் தமிழர்களுக்கு எதிராக நாடெங்கும் நடத்தப்பட்டது. அதில் பல்மதமும் நம்பிய மாத்தனையும் பலியாகியது. அந்த பலியில் கவிஞர் சொக்கநாதனின் வீடும் அடங்கும். வீடு எரிக்கப்பட்டது. வீட்டில் இருந்த தமிழுக்குப் பொன்னான அவரின் கவிதைகள் பொன்னிறமாய் எரிந்தன. எரிப்பதில் எவனுக்கோ களிப்பு; எரிந்ததில் தமிழுக்கே இழப்பு...

எரிந்ததையும் முடிந்ததையும் மீட்க முடியுமா? வரலாறு இல்லை இங்கே கவிவரலாறு கண்ட கவிஞர் அதற்குப் பிறகும் எழுதவும் இல்லை! கலவரம் அவன் கவிவரத்தை நிறுத்தியது! சில காலத்திற்குப் பின்னால் அந்தக் கவியும் தனது வரலாற்றை முடித்தது. ஆனால் அவரின் புதல்வர்கள் (குறிப்பாக ஆஸ்தி ரேவியா - மெல்போர்ன் நகரில் இருக்கும் சொ. விஜயசாரதி அவர்கள்) முயன்று ‘சிட்டுக்குருவி’யை மீளப் புதுப்பித்து மீளவும் வரலாற்றில் பதிக்கிறார்கள். இச்சிட்டுக்குருவியில் இணைந்த இருகவிகள் நவாலியூர் சொக்கநாதன், ஈழவாணன் ஆகியோர் அமரத்துவம் அடைந்துவிட்டார்கள். மற்றவர் வி. கந்தவனம், கனடா நாட்டில் புலம்பெயர்ந்து தமிழ்கொடி நாட்டி வருகிறார். அவரும் இந்நூல் வெளிவர ஆணந்தமாய் வாழ்த்துகிறார்.

சிட்டுக்குருவி

மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் காரியமாக தந்தையின் நினைவாக அவர் எழுதி எஞ்சிய கவிதைகளை 40 ஆண்டுகள் கழித்து (1963 - 2003) அவரின் பிள்ளைகள் இந்தச் ‘சிட்டுக்குருவி’யை மீளப் பதிப்பித்திருப்பது ஞாலப் பெரியதாகும். அவர்களுக்கு நவாலியூர் சொக்கநாதன் தந்தை என்றாலும் எங்களுக்கு கவிஞர்களே அக்கறையில் வாழ்ந்தாலும் புதல்வர்கள் அக்கறையோடு செய்திருக்கிற இக்காரியத்திற்காக அகமகிழ்ந்து கவிஞரின் பிள்ளைகளையும் குடும்பத்தாரையும் வாழ்த்தி பாராட்டுகின் நேண். இந்நாலை அழகாக அச்சேற்றிய நன்பர் ‘தி பார்க்கர்’ வே. கருணாநிதி அவர்களுக்கும் நன்றி கூறுகின்றேன். இந்நாலை கவிஞரின் நினைவு நூலாகப் போற்ற வேண்டியது தமிழ் உலகத் தின் கடமையாகும். நன்றி வணக்கம்.

அன்புடன்
மாத்தளை சோழ

முதற் பதிப்பின் பதிப்புரை

ஸமத்துக் கவிதைகளின் எதிர்காலம் நல்லதோரு சூழலிலே உருவாகிக் கொண்டிருக்கின்றது. சென்ற ஆண்டில் வெளியாகி யுள்ள கவிதைகளில் பெரும்பாலும் இதற்குத் ‘தரம்’ பிரித்துக் காட்டுவதாய் அமைந்துள்ளது என்று கூறலாம். கவிதா நெறி யின் போக்கிற்கும், கவித்துவப் பரிசீலனைக்கும் ஈடுகொடுக்கும் கவிஞர் கூட்டம் சிறப்படைய வேண்டும் என்பதே எமது ஆசை. ஸமத்துக் கவிஞர்களில் மூவரின் சில கவிதைகளைத் தொகுத்து “சிட்டுக்குருவி”யாய்ப் பறக்க விடுவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம்.

இதில் இடம்பெறும் மூன்று கவிஞர்களும் அவ்வெப்போது ஸமத்துப் பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளில் எழுதி வருபவர்கள். நாடறிந்த கவிஞர்கள். கணக்கற்ற கவிதைகளை எழுதிக் கட்டுக், கட்டாக வீட்டில் குவித்து வைத்திருப்பவர்கள். ஸமத்துக் கவிஞர்களுக்குள்ளே தனிவழியே சென்று முன் மாதிரியாகத் திகழ்பவர்கள் என்பதை இவர்கள்து கவிதைகளைப் படிப்பவர்கள் அறிவர். பிறருடைய சாயல் படியாத, சுவட்டில் நடக்காத ‘தனித்துவம்’ அவரவர் உணர்ச்சிக்கும், சிந்தனைக்கும் பெருமை கொடுத்து நிற்கின்றதென்பதனை இச் “சிட்டுக்குருவி” மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். இத் தொகுப்பின் சிறப் பிற்கு தங்கள் கவிதைகளைத் தந்துதவிய கவிஞர்களுக்கு எங்கள் நன்றி.

இந் நாலுக்கு அணிந்துரை தந்துதவிய, இலங்கைப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் க. கைலாசபதி B.A. (Hons) அவர்களுக்கும், முகப்பு எழுத்து அமைத்துத் தந்த மாத்தளை ஒவியர் அ.ச. ஜெ. நாதன் அவர்களுக்கும், இந்நால் வெளிவரப் பெரிதும் உதவிய மாத்தளை அரசினர் முஸலீம் பாடசாலை ஆங்கில ஆசிரியர், ஜனாப் N.M.M. பவ்சர் அவர்களுக்கும், அழகாக

சிட்டுக்குருவி

விரைவில் அச்சிட்டு உதவிய ஆர்.டே.ஆர். அச்சக திரு ஜி. ராஜா
அவர்களுக்கும் எமது நன்றி.

எங்களின் முதல் முயற்சியான இச் “சிட்டுக்குருவி” மூலம்
வாசக இரசிகர்களோடு கொள்ளும் தொடர்புவரை கவிஞர்
களின் பல தொகுப்புக்களை வெளியிட உங்கள் ஆதரவுக்
கரங்களை அன்போடு வேண்டுகின்றோம்.

வணக்கம்

அன்புள்ள

மு.கி.

(பதிப்பாசிரியர்)

மாத்தளை

01.01.1963

முதற்பதிப்பின் அணிந்துரை

இப்பொழுது ஈழத் தமிழிலக்கிய உலகிலே காணப்படும்
மலர்ச்சியின் நல்லம்சங்களின் ஒன்று கவிதைத் துறையிற் காணப்
படும் வளர்ச்சியாகும். நமது காலத்துக்கு ஏற்ற இலக்கிய சாதனம்
உரைநடையே என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால், வசன இலக்கியங்கள் மட்டும் வளரின் இலக்கியம் முழுமை இழந்துவிடும்.
உரையும் பாட்டும் ஒருங்கே, ஒன்றிற்கொன்று ஆதாரமாகப்
யின்னிப் பிணைதல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் உரையின்
தெளிவும் பாட்டின் மோகனமும் கலந்த உயரிலக்கியங்கள்
தோன்ற முடியும்.

அன்மையில் ஈழக்கவிதைத் தொகை நூல்கள் சில வெளி
வந்துள்ளன. சில கவிஞர் தமது செய்யுட்களைச் சேர்த்துத் தனி
நூலாகவும் வெளியிட்டுள்ளனர். சம்பந்தப்பட்ட கவிஞரின்
இலக்கிய ஆர்வத்தினை மட்டுமின்றிப் பொதுவாக இலக்கிய
இரசிகர் மத்தியில் இன்று கவிதை பெற்றுவரும் ஆதரவையும்
வெளிவரும் கவிதை நூல்கள் காட்டுகின்றன எனக் கொள்வதில்
தவறிருக்காது. இது மகிழ்ச்சிக்குரிய நிலைமையாகும்.

கவிதை நூல்களுக்கும் ஓரளவு மதிப்பு இருக்கிறது என்னும்
நம்பிக்கையினால் உந்தப்பட்டோ என்னவோ, “சிட்டுக்குருவி”
என்னும் இச்சிறு நூலை முன்று கவிஞர்கள் சேர்ந்து வெளியிட
முன் வந்துள்ளனர். காற்றிலே சுதந்திரமாகப் பறந்து திரியும்
பறவைகள் தொன்றுதொட்டுக் கவிஞர்தம் கற்பனையைக் கவர்ந்து
வந்துள்ளன. கவிஞர் கற்பனைச் சிறகடித்துப் பறக்கிறான் என்
றெல்லாம் இலக்கிய இரசிகர் கூறிக் கொள்வது வழக்கமல்லவா?
தமது கன்னிப் படைப்பான இக் கவிதை நாலுக்குச் “சிட்டுக்
குருவி” எனப் பெயரிட்டிருப்பது இலட்சியமயமான கவி உள்ளத்
தைக் காட்டுகின்றது என நாம் சருதலாம்.

இந்துவிலே யுள்ள பாக்களை யாத்த மூவர் இதயங்களை
யும் அவர்தம் மொழிமூலம் நாம் உணர்ந்து கொள்ளக்கூடிய

சிட்டுக்குருவி

தாக இருக்கிறது. இளமைத் துடிப்பும், முதிர்ந்த அடக்கமும், அருசருகே காணப்படுகின்றன; கொதித்தெழும்பும் கோபமும், மெல்லெனச் சிரித்து சமாதானம் பெறும் அமைதியும் ஒரே நாலில் தோன்றுகின்றன; பழைய மரபைக் கடைப்பிடிக்கும் பற்றும், புதுமையை அணைத்துப் கொள்ளும் ஆவலும் முர ணின்றிக் காட்சி தருகின்றன; மூன்று பேரும் மூன்று விதமான காட்சியை நமக்குக் காட்டுகின்றனர். வயதும், கல்வியும், வாழ்க்கை நிலையும் நிர்ணயித்துள்ள வேறுபாடுகள் இவை என்பதும் நமக்குப் புலனாகி விடுகின்றது.

எனினும், மூவருக்கும் பொதுவான ஒரு பண்டும் கவிதை களை உட்டிருவிக் கொண்டோடுகிறது. நேரடியாகவோ, மறை முகமாகவோ மூவரும் இலங்கையர் என்னும் உணர்வு தெளி வாகி விடுகிறது. சில கவிதைகள் மிகச் சிறப்பாக இருப்பதற்குக் காரணம் அவை இந்த நாட்டின் நறுமணத்தைப் பெற்றிருப்பதே. உதட்டிற்குள்ளே சிரித்து உள்ளத்தால் தனது கவிப் பொருளைச் சாந்தமுடன் தழுவிக் கொள்ளும் திரு. சொக்கநாதனும், சமூக நிலைகுலைவு கண்டு தாங்கொணாக்கோபம் காட்டும் திரு. கந்த வனமும், மனத்தை வளைத்துச் சரக்கூடம் போடும் உணர்வுகளை வார்த்தைக்குள் சிறைப்படுத்திவிடவேண்டும் என்று துடிக்கும் சமூஹானானும் தத்தம் வகையில் ஈழத்தமிழ்க் கவிதைக்குப் பதம் காட்டுகின்றனர்.

சமூகத்திலே பரிமாறப்படும் பொழுதுதான் கலைகள் வளர்ச்சியடைகின்றன. சிறியானவில் நூலொன்றை வெளியிட்டுத் தமக்கும் வாசகருக்கும் ஒரு தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொண்ட பின்னர், சேர்ந்தோ, தனித்தனியாகவோ மேலும் பல கவிதை நூல்களை இவர்கள் வெளியிடுவர் என்று நம்புகின்றேன். அந்த நன்னாளையும் ஆவலுடன் எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருப்பேன். வளர்ச்சி இயற்கை; மனிதன் தனித்தோ, கூட்டாகவோ விழிப் புணர்ச்சியுடன் வேகமாக முன்னேறத் துடிக்கும் பொழுது வளர்ச்சி இன்பமும் நிறைந்ததாகின்றது. அந்த இன்பத்தில் ஒரு துளிதான் இக்கவிதை நூல். இன்பமே வேண்டி நிற்கும் தமிழிலக்கிய உலகம் இதனை ஆதரிக்கும் என என்னுகிறேன்.

விஜயவர்த்தனா விடுதி,
பல்கலைக்கழகம், பேராதனை.
02.11.62

க. கைலாசபதி

இப்பதிப்பின் முன்னுரை

‘சிட்டுக்குருவி’ மறுபிரசரம் காண விருப்பது குறித்து மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். ‘சிட்டுக்குருவி’ சிறிய கவிதைத் தொகுதிதான். அதுவும் மூன்று கவிஞர்களின் படைப்புகள் சில வற்றைக் கொண்டது என்னும் போது அளவு போதாது என்பதனை ஒத்துக் கொள்ளவே வேண்டும். எனினும் அது எங்கள் முதற் கூட்டு முயற்சி என்பதனை வாசர்களுக்கு பணிவுடன் தெரிவிக்க விரும்புகின்றேன்.

கூட்டு முயற்சி என்கின்ற பொழுது அதன் வரலாற்றின் சில கூறுகளையாவது இந்த வெளியீட்டிற் பதிவு செய்ய வேண்டும் என்னும் எண்ணமும் எழுகின்றது. ஏனெனில் முதற் பதிப்பில் அதுபற்றி அதிகம் பேசப்படவில்லை.

1959 ஆம் ஆண்டில் கவிஞர் ச. சொக்கநாதன், கவிஞர் சமூஹானன் ஆகியோரையும் எனது மாணவர் சிலரையும் அழைத்து மாத்தனை இலக்கிய வட்டம் என்ற பெயரில் எழுத்தாளர் சங்கம் ஒன்றை உருவாக்கினேன். அடுத்த ஆண்டே மாத்தனை புனித தோமையார் கல்லூரியில் இலக்கிய வட்டம் பாரதி யாருக்கு விழா எடுத்தது. மாத்தனையில் மட்டுமன்றி மலைநாடு முழுவதுமே பெரிதும் பேசப்பட்ட ஒரு இலக்கிய விழாவாக அது அமைந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து எமக்கு அழைப்புகள் அதிகமாயின. மலைநாட்டில் பல கவியரங்களுக்கிலே மூவரும் பங்குபற்றிக் கவிதை இரசனையை வளர்த்ததோடு பல சமூகச் சீர்திருத்தக் கருத்துக்களையும் விதைத்தோம்.

1962ல் ‘முக்கவிஞர் வெளியீடு’ என்னும் அமைப்பை மூவரும் இணைந்து உருவாக்கினோம். 1963இல் மூவரினதும் கவிதைகளிற் சிலவற்றைத் தொகுத்து ‘சிட்டுக் குருவி’ என்ற

சிட்டுக்குருவி

பெயரில் வெளியிட்டோம். வெளியிட்டுக்கு ஜனாப் N.M.M. பங்சர் அவர்களும் ஜனாப் மு.சி. அவர்களும் உதவியாக இருந்தார்கள். நிதிப் பிரச்சனை காரணமாகவே தொகுதியின் அளவு சிறிதாக்கப்பட்டது. ‘சிட்டுக்குருவி’யின் விற்பனையால் வரும் பணத்தைக் கொண்டு மேலும் நூல்களை வெளியிடுவதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது. எனினும் அத்திட்டம் வெற்றியளிக்க வில்லை.

கவிஞர் சொக்கநாதன் அவர்கள் பிறந்த பதி சோமசுந்தரப் புலவரைப் பெற்றெடுத்த நவாலியூர். அவர் தமிழ் இலக்கிய அறிவுள்ளவர்; திறந்த மரபுக் கவிஞர்; இலக்கணச் சுத்தமாக எல்லாவகைப் பாக்களையும் ஆக்கும் வல்லமை படைத்தவர். ‘சிட்டுக்குருவி’யில் இடம் பெற்றிருக்கும் அவரது கவிதை களைக் கொண்டு அவரது கவிதை புனையும் ஆற்றலை முழுமையாக அறிந்துவிட முடியாது என்பதனை வாசகர் ஒப்புக் கொள்வர். கவிஞர் சொக்கநாதனை முழுமையாகத் தரிசிக்க விரும்புகின்றவர் அவரது ‘மாத்தளை முத்து மாரியம்மன் குறவுஞ்சி’ என்னும் பிரபந்தத்தைப் படித்துப் பார்த்தல் நன்று.

கவிஞர் ஈழவாணன் கவிஞரிது திருகோணமலையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். தருமராஜா என்பது இவரது சொந்தப் பெயர். மாத்தளையில் அக்காலத்தில் உறவினருடன் தங்கியிருந்தார். ஈழவாணன் புதுமை விரும்பியாகவும் முற்போக்குச் சிந்தனையுள்ளவராகவும் விளங்கினார். தற்கால இலக்கியத்தில் நல்ல அறிவு பெற்றிருந்தார். ‘துறவி’ என்ற புனை பெயரிற் பல இலக்கிய விமர்சனக் கட்டுரைகளையும் எழுதியிருக்கின்றார். மாத்தளையில் இருந்த காலத்தில் இவர் எழுதிய காவியம் ‘தமிழ்ச்சி’. பின்னாளில் ‘அக்கினிப் பூக்கள்’ என்ற கவிதைத் தொகுதியையும் வெளியிட்டிருக்கின்றார். கொழும்பிலே சில காலம் ‘அக்னி’ என்ற சஞ்சிகைக்கும் ஆசிரியராக இருந்திருக்கின்றார்.

இருவருமே நல்ல பண்பாளர்கள். மாலை நேரங்களில் அடிக்கடி என்னைச் சந்திக்க வருவார்கள். தேநீர் அருந்தியவாறு தேனார் இலக்கிய உரையாடல்களில் ஈடுபடுவோம். சில சமயங்களில் விமர்சனங்கள் விவாதங்களாக மாறுவதும் உண்டு.

நவாலியூர் சு. சொக்கநாதன் – வி. கந்தவனம் – ஈழவாணன்

அவை நட்புணர்ச்சியில் எழும் இலக்கியச் சவைகள். அவற்றில் இருந்த சுகத்துக்கு இணை எதுவும் கிடையாது. இதனாற்றான் போலும்,

உவப்பத் தலைக்கூடி உண்ணப் பிரிதல்
அனைத்தே புலவர் தொழில்.

என்றார் வள்ளுவர் பெருமான்.

முவருமாக உலாச்சென்ற நாட்கள் பல கொக்கோத் தோட்டங்களுக்கு ஊடாகச் செல்வோம். இறப்பர்த் தோட்டங்கள் வரை மலை ஏறுவோம். மாத்தளை ஓர் ஆழகான ஊர். காட்சி இனபத்துக்குக் குறைவில்லாத குறிஞ்சி நிலம். மலைநாட்டுக்கு வருவாரை வரவேற்கும் வடக்கு வாயில். பெளத்தம் இந்து, இசுலாம், கிறித்தவம் ஆகிய சமயங்களின் சந்திப்பு. எல்லோருமே ஒற்றுமையுடன் வாழும் உண்ணதமான ஒரு சமரசப் பூங்கா.

இந்தப் பூங்காவின் வாசனையைப் புனித தோழையார் கல்லூரியிலும் நான் நன்கு அனுபவித்தேன். அங்குதான் முதன் முதலாக எனக்கு ஆசிரிய நியமனம் கிடைத்தது. பொறுப்புணர்வு கட்டுப்பாடு என்பவற்றை எனக்கு மிகவே புகட்டிய கல்லூரி அது. ஆங்கில மூலம் கல்வி கற்ற எனக்கு மேல் வகுப்புகளுக்குத் தமிழ் மூலம் புவியியல் கற்பிக்கும் பணி ஒரு சவாலாகவே அமைந்தது. அந்தச் சவாலின் சமைகளைக் கவிஞர்கள் சொக்கநாதன் ஈழவாணன் சந்திப்புகள் சுகமாக்கின.

அவர்கள் இருவரும் இன்று இல்லை. எனக்கு அவர்கள் இருவரும் இரு புத்தகங்கள். அவற்றை அவ்வப்போது புரட்டி இரை மீட்பதை என் மனம் துறக்கமாட்டேன் என்கிறது. அவர்களின் பெயர்களை அவர்களது ஆக்கங்கள் நிலைநிறுத்தும். இந்தச் ‘சிட்டுக் குருவி’யும் தொட்டுக் காட்டும்.

மிகவும் முக்கியமாக, நன்பர் சொக்கநாதனின் குடும்பத் தினருக்கு நன்றி கூறுதல் வேண்டும். அவரின் படைப்புக்களை மக்கள் மத்தியில் பரப்புவதற்கு அவரது புதல்வர்கள் காட்டி வரும் ஆர்வம் போற்றுதற்குரியது. ஏற்கனவே தமது அன்புத் தந்தையாளின் ‘மாத்தளை முத்துமாரியம்மன் குறவுஞ்சி’ என்னும் நூலை

சிட்டுக்குருவி

அவர்கள் மறுபிரசரம் செய்துள்ளனர். இப்பொழுது அவரது கவிதைகள் சில இடம்பெற்றுள்ள ‘சிட்டுக்குருவி’யையும் மீளப் பதிப்பிக்கின்றார்கள். இவை இரண்டுமே ‘முக்கவிஞர் வெளியீடு’ முன்னர் அச்சேற்றியவை என்பதில் எனக்கும் பங்குண்டு; பெருமையுண்டு.

தமிழ்மீத்தில் தற்கால இலக்கிய நூல்கள்; அவற்றுள்ளும் குறிப்பாக, கவிதை நூல்கள் மறுபிரசரம் காண்பது அரிது - மிக அரிது. கவிஞர் சொக்கநாதன் கொடுத்து வைத்தவர்.

வாழ்க அவரது தமிழ் வளர்க அவரது குடும்பத்தின் இலக்கிய ஆர்வம்.

தக்கார் தகவிலர் என்பது அவரவர்
எச்சத்தாற் காணப் படும். – திருக்குறள்

16.12.2001

துரந்தை (Toronto)

கண்டாரா.

வி. கந்தவனம்

உள்ளே . . .

நவாலியூர் சு. சொக்கநாதன்

1. வாணி	19
2. பனி	21
3. பேய்க் கலியாணம்	23
4. பணையடிச் சின்னத்தம்பி	26
5. அடுக்களைக் கருணைகாட்டாய்	29
6. கோழிச்சண்டை	31

வி. கந்தவனம்

1. நாற்றம்	33
2. சாதியாம் சாதி	34
3. என்று வருமோ?	36
4. ஒற்றுமை எங்கே?	37
5. சாகிற வாழ்வு எதற்கு?	39
6. கொல் இவரை	40
7. எதிர்காலம்	42
8. போர்	44
9. நெஞ்சலை	46
10. பிரிவு	47
11. கண்ணி இரவு	49

சம்வாணன்

1. வாடி	51
2. போதும்	52
3. சுவை	53
4. நீயா? நானா?	55
5. நிஷ்டை	57
6. சிந்தனை	59
7. மயக்கம்	60
8. மோனம்	61

வாணி

நவாலியுர் சு. சௌக்கராதன்

வேதமோ - ஆகமமோ மெய்கண்ட சாத்திரமே
விரிந்தபுரா ணங்களோ இதிகா சங்களோ
போதமருள் திருமுறையோ பொய்யாத மெர்நியோ
பொருளுணர்ந் தறிந்துபோற் றிடத்திரு மந்திரமோ
காதலித்துக் கற்கநான் காப்பிய நூலோ
கனிபத்துப் பாட்டோ பதினெண்கிழக் கணக்கோ
பூதலத்தே கேட்டிலேன் பொலிவெள்ளள யழகுந்
புலையேற்குக் காட்டிப் பொலிந்த தெனனே !

நாமகளே நின்வெள்ளள நாகரிக மதனை
நானியம்ப நாவிற்சொல் லெழுகுதில்லை நீயேயாய்
நாமகளே வந்தெனக்குப் பயிற்றிடுவை யன்றேல்
பாவாக உனைவரையப் பதிவையோகொல்
நாமகலே நின்னுருவை நாவலரோ வன்றி
நன்பாவல ருமறிந்திருப் பினின்றுந் மாறியதேன்
நாமகளே எத்தனை நற்கலைஞர் குநியில்
நாட்டியங் காட்டியெனக் குங்காட்டியதெனனே !

நீற்றெடுத்த தங்கமதை நீற்றுநீற் றெடுக்க
நீற்றாமான்று வெண்மங்குசர் நின்று தோற்ற
வாற்றதனை உருவாக்க வருஞ்சிலையைப் பெண்ணாக்கின்
வருஞ்சுபம் வாணியவள் ருபமென வெண்ணுக்களே
தோற்றுமிகு நெகிழ்புருவந் தொட்டெழுதக் கரும்பொன்னால்
சோட்டுவிழி விம்மிநின்று பாதிதோன்றும்
எற்றயிவ் விழியினுக்கு வெண் சிவப்பால் மின்னல் வரி
எற்றியிட அரைத்துடிப் பேற்றிடும் கணவிழியும்

சிட்டுக்குருவி

முற்றாய்ப்ப முத்தகொவ்வை முட்டகற்றி யதனானே
முல்லை யரும்பு இருச்சா யடுக்கச்
சற்றேனும் மேல்கீழாய்ச் சரிக்காமல் சீரிருக்கத்
தெற்றென்று அரைகுறையாய்த் தோன்றிடுமேற் புன்சிப்பும்
கற்றேனுப் கேட்டேனுப் கண்டேனு மற்றிலனாற்
கலைமகளே நின்வயிர மனிமுக்கி விணைப்பும்
பெற்றே நான் நின்புருவ மென்மேல் மத்திதனில்
பொறித்த செங்கருமைச் சரிவட்டப் பொட்டழகும்
கருமுகிலிற் சிற்றலை காணச் சுருட்டுங்
கருங்குழல் பிதுக்கியெழு கனியரைவட் டநெற்றியும்
இருகாதி விணங்க இறங்கியிடு சோணையதில்
இலங்குநின்றோ லிக்குவயி ரயிர்குநிள் வெண்றோடும்
திருச்சிரத்தில் பனித்ததிரு மௌலியொளி திக்கெலாந்
திகழூரவி மாற்றித்தின கரணொளி மாற்றுமேல்
திருமுகத்தி ஞொவிமாற்றத் திகைத்தொளிரு மாபோற்
திருமுடி யிலங்குவெண் பரல்திருத்தி யமைத்துநின்றே.

சாரதையே நின்மார்பில் சாரிமு வரிசையொடு
தண்முத்து மாலை தனியொளி விசிநிற்க
பாரதையே நின்கருணைப் பார்வை பரிசளிக்கப்
பனிபுன்முறு வலோடு பலமடிப் பிணைத்துச்
சீர்வதியு வெண்டுகில் சிறக்கச் சாத்தியதில்
சிறுவெண்மணி யர்ந்திடச் சிவந்தகரை பொருந்துமேல்
காரிகையே நின்றோளிற் கருஞ்சகங் கலையொக்கக்
காண்டரிய வெண்மூளிக் கரமிரண்டும் யாழேந்தும்
பங்கயக் கரமொன்றேந் திடுபல்கலைப் புத்தகம்
பரிவோடைமக் களிக்கு மாபோற் பனிமொழி
மங்கையின் மறுகரத்தில் மாதவற்கோ செபமாலை
மன்னினின்றா என்றியு மச்சந்தரப் பாதமதில்
தங்கியிரை சிலம்பினொளி கைவளையை வெல்லா
தாங்கியிடு யாழுதனைச் சற்றே மீட்பின்
நங்கையிவள் நாவிலெழு நல்லோசை நனியாழு
நாணச் செய்து நகையேற நிற்குமென்கோ!

○ ○ ○

நவாலிஷூர் ச. சௌக்கநாதன் - வி. கந்தவனம் - சுழவாணன்

பனி

கிடுகிடென்று குடுகுடென்று கூதலேறுதே
குளிரவள்ளும் புறமுகமாக என்விலேறுதே
படபடென்று நடுங்கப் பஸ்லுங்கிட்டுதே
பதறவிரலு மிதழினோடு படபடக்குதே
கடகடென்று காலிங்று காற்றொடேறுதே
கதறவாயைக் கட்டிப்போட்ட தன்மையாகுதே
உடலுங்குடலும் உதறவென்றன் ஊனும் விறைக்குதே
உலகும்வெள்ளை ஆடைபோத்துப் பனியிதென்குதே !

மாடுவாடு கன்றுகுட்டி மயிரைச்சிலிர்க்குதே
மடித்துவாலை மறைத்துக் கொண்டு மன்னிற்தவிக்குதே
பாடியாடும் பறவையொன்றும் பாடக்காணோமே
பல்லிதானுங் கூரைநின்று சொல்லக்காணோமே
காடுமேடு மலைக்கொள்ளறங்க கண்ணிற்காணோமே
களக்களைன்று இலையினின்று தண்ணிவீழுதே
வீடுமுடு வெளியில்நின்று வெள்ளைவீசுதே
விரியுவெள்ளைத் திரையிதனைப் பனியிதென்கிறார் !

பூமிகோபங் கொண்டுநின்று முச்செழுப்புதோ
புல்லுவாட வேண்டுமென்று அல்லல்கொள்ளுதோ
சாமிநெல்லுக் கொள்ளுவெள்ளு சாபம்போடுதோ
தம்மைவெட்ட எம்முழவர் சார்வரென்றதோ
ஆதிசேடன் பாரமேற அழுதுகாட்டுதோ
அமரராற்று பூசனையின் தூபமிதுவதோ
பூமிதோறும் புகையெழுந்த சேதியென்னவோ
பூமிதேவி வியர்வைகொள்ள நடந்ததென்னவோ ?

நெடியதூர வழி நடப்போர் என்ன செய்குவார்
 நிரலோடந் தனிலிருப்போர் என்ன செய்குவார்
 கொடியகாளில் உரியசீவர் என்னசெய்குவார்
 கோட்டுமேலையிற் குடியிருப்போர் என்ன செய்குவார்
 மிடியில்வாழும் குடிகளெல்லாம் என்ன செய்குவார்
 மேயத்தறைக்குச் சென்றமாக்கள் என்ன செய்குவார்
 மிடியச்சுழும் போர்வையில்லார் என்னசெய்குவார்
 வாமனனே அவர்களுக்கு வழியிடுவானே;

 கோழிமெல்லக் கூவுகிது கொஞ்சம்பொறுமையா
 கோயில்மனி கேட்குகிது கொஞ்சம் பொறுமையா
 நாளிலொன்று பிறக்குகிது கொஞ்சம்பொறுமையா
 நல்லகாலம் பிறக்குகிது கொஞ்சம்பொறுமையா
 கீழ்த்திசையும் வெழுக்குகிது கொஞ்சம் பொறுமையா
 கிழக்குவானம் பழுக்குகிது கொஞ்சம் பொறுமையா
 வாழிவாழி வாழியென்று வழுத்திக்கூப்புங்கள்
 வாறார் வெய்யோன் பனியகற்ற வாழ்த்திக் கொள்ளுங்கள்;

○ ○ ○

பேய்க் கலியாணம்

நீரோடி நெல்விளைக்கும் நீர்வழிக்கை யாற்றில்
 நெய்சூற்றிப் பினமெரிக்குஞ் சடுகாடு ரண்டு
 ஏரோடு வயலருகி விருமநுங்கு மாக
 இருந்தாகு மீமைட மொருங்காக வாங்கு.

வைகாசி அத்தமது வந்தவொரு நாளில்
 வளர்குளிகள் படுபக்ஷி அட்டமியுங் கூட
 மெய்யான நடுச்சாம வேளையது வரவே
 விற்றபேய்கள் செய்யுமொரு கல்யாணம் பாரிஸ்;

 பலபாடைத் துயில்கொண்டு பந்தருமே போட்டு
 பன்றிமல நீர்கொண்டு பலமாக மெழுகி
 களமேகிக் கையென்பு காலென்பு கோத்துக்
 கட்டியதைப் பந்தரிலே தோறணமாய் விட்டார்.

சவப்பெட்டி பலவுடுக்கிச் சாத்தியோரு பக்கர்
 சார்ந்திடவே தென்திசையில் மனவறையுஞ் செய்தார்
 அவப்பிட்டிக் கொத்தியெனும் அக்காளே பெண்ணாம்
 அவதம்பி ஏற்மாடன் மாப்பின்னையு மாவான்.

பாழ்கிணறு பலவெடுத்துப் பாத்திரங்க ஓக
 பலகாரஞ் சமையலுடன் செய்தவிதம் பாரும்
 சிழவடியு பினமெல்லாஞ் சிற்றுண்டி செய்தார்
 சிறுபிள்ளைப் பினத்தாலே சிலேப்பியடை செய்தார்.

புழுவெடுத்த பினமெல்லாம் பெயர்த்தெடுத்துத் தட்டி
 புழுக்குவிய லாக்கியதைக் குல்லத்திற் ரெள்ளி
 கழுகோடு நரியிற்குஞ் கஞ்சியினை யிட்டு
 கட்டரிசிப் புழுச்சேறு காய்ச்சினரே நன்றாய்.

சட்டுக்குருவி

அன்றிறந்த பின்மெல்லாம் ஆங்காங்கு தேடி
அரிவாளிற தலைதள்ளிக் கால்தள்ளிப் பின்னர்
பொன்றியுள கரியரித்துக் கொழுப்பெடுத்துப் பெய்து
பொலியுதிர்க் குழம்பொன்றும் பேடியரே செய்தார்.

எல்லாமு மாயுத்தமி ரித்தடையு மில்லை
ஏங்கடா மாப்பிள்ளையென் ரெமுந்ததுவே யொன்று
பொல்லாத மாப்பிள்ளையும் பொலிவுடனே வாறார்
பொறுமையா ஓர்நிரிட மென்றதுவே யொன்று.

கானந்தி கூவையது கடிமுரச மேழுப்ப
கரையோரப் பாவாடை கவினாறு விரிப்ப
மானகரி மணிக்கூட்டு மாடம்போ லோங்கி
வந்தவெறி மாடனெனும் மாப்பிள்ளையைப் பாரிஸ;

இருபணையின் சிரமேலே ஏற்றியகற் பாறை
எழுந்திடுமே யதன்மேலு மின்னுமொரு பாறை
இருகையும் வளர்ந்தேங்கி னேய்ப்புடைய தாகும்
இவர்மேனி எழுந்துள்ள இயல்பதனைப் பாரும்;

முன்வாயிற் பல்நிரையில் முன்றுபால் லில்லை
முக்கோணச் சொண்டாதி மூலத்தில் வாயில்
தன்வாயி விருகடயும் தாங்கிடுமே ரண்டு
சதங்கையனி வேளப்பல் விதங்கானு பற்கள்;

நீராகச் சவச்சாம்பர் நெற்றியிலே பூசி
நெருப்பாலே புளபொட்டில் நெய்வீழ்ந்து வேஷ
கூறான விருகண்ணிற் கூளமது வெரிய
கோவனத்தோ ருக்காந்தார் குருக்கட்கு முன்னால்.

வாளையிறி மாழுளி மதுவிச்சி கூடி
வடங்கொண்டு தடமிட்டு வளர்கண்ட மதனில்
வானதிர இவள்குளற வழிதோறு மிழுத்து
மாப்பிள்ளைக்கு முன்னாக வளத்தினரே பெண்ணை !

நவாலியூர் சு. சொக்கநாதன் - வி. கந்தவனம் - சம்வாணன்

நாழன்று வடிகொண்ட நாகத்தைத் தேடி
நன்மண்டை யோடோன்று நற்றாலி யாக
வால்கொண்டு நாகத்தின் வாய்க்குள்ளே சொருகி
வளர்நாக தாலியதைக் கட்டினரே வாழ;

ஓமங்கள் பூசனைகள் ஒன்றுமே யில்லை
ஒருகோழி ஓசையது கேட்டதி னாலே
சாமங்கொள் வேளையது சாகுதே யென்று
சுசரப்பாய் எல்லாமும் முடித்தனரே சால.

○ ○ ○

பணையடிச் சின்னத்தம்பி

கருங்கலாற் பொள்ந்த மேனி

கருமுகில் வண்ண மேய்ப்ப

நெருங்கிய முடிகள் தோளில்

நெஞ்சிலில் முதுகிற் காலில்

ஒருங்கவே கோரைப் புல்லாய்

ஒருமித்து வளர்ந்த காளை

திருந்திய நவாலித் தோன்றல்

திருப்பெயர் சின்னத் தம்பி.

கருங்குழல் முடித்த சென்னி

காதினில் இணைந்த மின்னி

நெருங்கிய புருவ நெற்றி

நீற்னால் மறையப் பெற்று

ஒருங்கவே வாய்ச்சி ஆப்பு

ஓண்கோ டரியுந் தோளில்

பொருந்தவே நாள்கள் தோறும்

போகுவன் பணைகள் வெட்ட..

காற்றது அடித்தா லென்னக்

கதிரவன் பொய்த்தா லென்ன

மாற்றது கொள்ளா நெஞ்சன்

மகிழ்வொடு வேலைக் கேகும்

தோற்றது நாள்கள் தோறுஞ்

சட்ரொளி வெய்யோன் நானும்

தோற்றுதல் காலை மாலை

சோதியின் எழிலே ஊற்கு.

நவாலியூர் ச. சௌக்கநாதன் - வி. கந்தவனம் - சமூஹனன்

காலையிற் செல்லும் போது

கடவுளர் பாட்டே வாயில்

மாலையில் மீனும் போது

மின்னிடும் கூத்துப் பாட்டும்

வேலையிற் சின்னா ஞேகும்

விடத்தினை அறியார் யாரும்

காலையில் மாலையங்கிக்

காண்கிலர் வேறு வேலை.

அந்தியில் உதையந் தன்னில்

அறிந்திட நேரத் தன்னை

வந்திலன் சின்னத்தம்பி

போந்திலன் வழியா லின்னும்

முந்தினம் பிந்தினம்யாம்

முடிசடை யோனைக் கான

னன்றதாற் கணித்துக் கொள்வர்

இயம்பட ஊரா ராங்கு.

மடத்தினில் மதகு தன்னில்

மணிக்கடை வாயிற் தன்னில்

படர்ந்துள மரவேர் தன்னில்

பாதையிற் படர்ந்தோர் கல்லில்

கடத்துவர் இருந்து நேரங்

காண்டிடி லின்னான் தன்னை

விடத்தினை நெஞ்சில் வைத்து

வேற்தாய் உரைகள் செய்வார்.

அந்தியிற் திரும்பும் போது

அணிந்துள சால்வை தன்னில்

பொதிந்துள முடிப்பு நான்கு

பொலிவறத் தொங்கக் கையில்

சந்தையிற் பெற்ற மீனும்
 தாங்கியே குடலை ஒன்றில்
 தொந்தியி லுள்ள கள்ளால்
 தோன்றிடும் கூத்துப் பாட்டும்.

முடிச்சினில் முனைந்த பண்டம்
 மொழிகுவன் கேழ மம்மா
 படியிரண் டரிசி யொன்று
 ஏலதிறக் கறிக்கா யிரண்டு
 மிடியில மனையாட் கேற்ற
 வெற்றிலை பாக்கு முன்று
 துடிநடைப் பாலற் கேற்ற
 சுவைப் பொருள் நான்க தாயே;
 அன்றைய பிழைப்பின் கூலிக்
 கரும்பொருள் பண்டம் வாங்கி
 எஞ்சிய பணங்க ளைல்லாம்
 இவர்மடிக் கிலுங்கிக் காட்ட
 வஞ்சமில் விட்டு வாயில்
 வந்ததும் மனைவி மக்கள்
 நெஞ்செழுச் சிரிப்பு மின்பும்
 நீழ்கரச் சரங்க ளைய்வார்.
 நாடொறு மிஃதே யின்னான்
 நல்கிடுல் யோக மாற்கம்
 நாடொறு மிஃதே செய்ய
 நல்கிறன் அருளுந் தேவன்
 நாடொறு மிஃதே யாக
 நற்றிரு மகனு மன்னான்
 விடொறும் நிறைந்து நின்று
 மிலிர்ந்த மாடு கின்றாள்.

○ ○ ○

அடுக்களைக் கருணை காட்டாய்

வார்கொண்டு தனந்திருத்தி வதனந் திருத்தி
 வடிவென்று செங்களியுங் கருங்களியுஞ் சேரவெள்ளள
 மாதடவி மயங்கி நின்ற மாதே கேழ்தி
 சீர்கொண்ட பன்னாடை செம்பொற் பூணுஞ்
 செருப்போடு தோற்பையுஞ் சுமக்கக் கையில்
 செஞ்சாந்தும் நிதவைத் தடைநான் செய்யேன்
 ஊர்கொண்ட இளமாத ருடந் சேர்ந்து
 ஊருள்ள கடைவிதி யுவரி யோரம்
 ஊர்நகுதச் சுற்றிடனு முளநான் நோகேன்
 கார்கொண்ட தாழ்கொண்டைக் கனிவாய்க் கண்ணே
 கடைக்கண்ணா லடுக்களையைக் கவனித் தோர்கால்
 கருணையினைக் காட்டுவையேற் கணவனேற்கே !
 எழில்மோட்டார் வளையத்தை யிறுகப் பற்றி
 என்னையுந் இடைப்பாகத்திருத்தி வைத்து
 இடசாரி வலசாரி யூர்ந்த போதும்
 வழிமாட்டு நின்பின்னே வருத்தந் தோன்ற
 வாய்முடி வழிநடக்கு மென்னைப் பார்த்து
 வழிப்போக்க ருள்நகைத்து வைத்தபோதும்
 களிப்பாட்டுக் கதைப்படங்கள் காணச் சென்றால்
 கணவநா னருகிருக்கக் கருதா வண்ணம்
 கணனுறுப்பிடிக் காளையரைக் கவர்ந்த போதும்
 விளிப்போடு இவைகண்டும் வெகுளி கொள்ளேன்
 வீட்டினிலே வேளையாள் வேகவைத் தழுதை
 விருப்போடு வழங்குவையேற் கணவனேற்கே !

பஞ்சணையின் மேலெழுந்து படுக்கச் சென்றால்
பக்சத்தே நீபடுத்துத் துயிலா வண்ணம்
பண்டைநா ஞனைக்கண்டு மயங்கி னோர்தம்
செஞ்சொலினைத் திரவியத்தைத் தேகக் கட்டைத்
திறமையினைச் செப்பிட்டீ மேலும் மேலும்
செத்தார்போற் கிடப்பனலாற் சிந்தை நோகேன்
வஞ்சமிலா மக்களினை மடவார் பெற்றால்
மடியுமவர் கட்டமரு வதனச் செங்மை
மதியுமென நீவகுத்த மடமை ஞானம்
நெஞ்சார் நீயனர்த்த மறுத்தொன் றுரையேன்
நித்திரைவிட் டெமுந்தவுடன் நேரே நின்று
நின்முஞ்சி காட்டாது நெகிழு வாயேல் !

○ ○ ○

கோழிச் சண்டை

பூசிவந்து கண்சிவந்து பொறியெழுந்த பார்வையும்
பூமலர்ந்த தாடிரண்டி மாடியோடி வீசவும்
தூசெழுந்து சிறகிருந்த தூயமேனி பூசவும்
துருதுரென்று கழுத்திருந்த தோகைவிறு கொள்ளவும்
தேசமைந்த வாலுயர்ந்து சேர்ந்தெழுந்து ஆடவும்
சேர்ந்துநின்ற பேடுவிட்டுத் தரண்டெழுந்து வெதிற்கிறார்
ஆசையென்ற பாசமன்று அடுத்தவிட்டுச் சேவலை
ஆட்டிவைத்துப் பேட்டினன்பிற் போட்டிகொள்ள வந்ததால் !

அடுத்தவிட்டுச் சேவலோட்ட மெடுத்திடாது வஞ்சிறை
அடித்துத்தானு மச்சமின்றி அடிப்பிடிக்கு வாயுத்தம்
விடுத்ததூது வார்த்தையொன்றும் வேண்டாமிந்தப் போருக்கு
வீரர்வந்து தானெனதிர்த்து வீரம்பேசி நிற்பதால்
நெடுத்தகண்ட மெடுத்தமேனி நீட்டிரண்டு பேருமே
நெருநெரென்று சிறகினின்று அரவெழுந்து முரசெழு
மடுத்தமுள்ளு வெடுத்தபாதம் மளம்ளென்று மண்ணினை
வறுகித்தள்ளித் தள்ளித்தள்ளி வளையம்போட்டுச் சுற்றுறார் !

படபடென்று சிறகடித்துப் பாய்ந்துமே லெழுந்திவர்
பாதவிட்டி நீட்டிக்காட்டி பூட்டியூட்டித் திட்டுறார்
கடக்கெடன்று கண்ணமண்டை கண்சிதறக் காதோடும்
கழுத்துமொத்திச் சிரசகிள்ளிக் காதுகீறிச் சொண்டினால்
இடதுவலது காலுயர்த்தி எட்டியெட்டிக் குட்டுறார்
சுட்டிமுள்ளு வோட்டிக் கண்ணில் இரத்தங்காட்டிப் போருகிறார்
மிடறுநின்று சிதறுகின்ற யுதிரமெங்கும் பரந்திட
மேனியீர் மேற்நின்று மெலிந்து நின்று பொருகிறார் !

சொட்டுவிட்டு ரத்தமோடச் சொந்சொரென்று கண்களால்
சோர்வடைந்து மின்னுமற்ற ஆண்மைவிட்டுப் போகலை
குட்டுப்பட்டு வெட்டுப்பட்டுக் கொக்கரித்துக் காட்டுகிறார்
கோபதாமயின்றி வந்த அண்டைவிட்டுச் சேவலும்
விட்டுப்போட்டுப் பொட்டெடுத்த வேலியூடு வோடுறார்
வேகமோடு கொத்தக்கொத்த எங்கள்வீரிச் சேவகன்
கட்டுப்பாட்டி லுள்ளபெண்ணைக் கவரவந்த முடமே
காட்டிவிட்ட தின்றுவந்த காதலற்குப் பாடமே!

○ ○ ○

நாற்றம்

வி. கந்தவனம்

சாதி சமயம் இருக்குது - அதில்
பேதம் மிகுந்து பெருக்குது!
பாதி அறிவு மயக்குது - துயர்
மோதும் விளைவு பயக்குது!

பேச்சில் இமயம் புரஞ்சு - பெரும்
பூச்சில் உலகம் மருஞ்சு!
தீச்செய் மறைவிற் திரஞ்சு - நடை
வீச்சில் அனைத்தும் வெருஞ்சு!

எட்டில் அதிகம் கீடக்குது - இவர்
பாட்டிற் புதிது நடக்குது!
நாட்டின் நடப்புப் படுக்குது - தலை
மோட்டுத் தனமின் கெடுக்குது!

முக்கித்தவித்து முயல்கிறார் - பத
விக்குத் துடித்துத் துயல்கிறார்!
விக்கத் துணிந்து விரைகிறார் - பல
பக்கம் பணிந்து கரைகிறார்!

நாற்றம் எடுக்கையில் இப்படி - நமர்
போற்றப் படுவதும் எப்படி?
சேற்றைக் களைந்தெடுப் பார்களோ - செயல்
ஆற்றிச் சிறப்படை வார்களோ?

○ ○ ○

சாதியாம் சாதி

சாதியாம் சாதி இந்தச்
 சஞ்சலப் பேயி னோடு
 மோதிநான் மோட்டு முள்ளு
 மொக்குகள் தட்டிக் கொட்டிக்
 காதிலே சென்று நல்ல
 கருத்துரை கட்டுக் கட்டாய்
 ஒதினேன் ஒட்டைக் காது
 ஒருபயன் கூட இல்லை !

என்னவோ ஏதுக் கென்று
 இருக்கிறார் இருந்து கொண்டு
 மின்னினில் மனிதர் நானும்
 விழிக்கிறார் என்னும் உண்மை
 உன்னியில் வுலகின் போக்கை
 உணர்கிறார் இல்லை யாரும்
 சொன்னதைக் கூட விட்டுத்
 தொல்லையேன் எழுப்பு கின்றார் ?
 முட்டையில் மயிர் பிடுங்கும்
 முடரின் செய்கை யாலே
 கெட்டாக் கட்டம் பார்த்தும்
 கேவலம் ஒன்றும் பண்பை
 விட்டனர் விட்டு வேறாய்
 வீணர்போற் பிரிந்து நீண்று
 பட்டனர் படித்த கூட்டம்
 பாழ் நமர் வாழ்வு நாளை !

ஓன்றுநாம் ஓன்று என்னும்
 உணர்விலே உலக மக்கள்
 சென்றுநாம் செய்கை நானும்
 செய்துமேல் ஒங்கு கின்றார்
 தீண்றுபேய்ச் சாதி நம்மைத்
 தீர்ப்பதைத் தெரிந்தி டாது
 நன்றாம் மக்கள் கொள்ளும்
 நாசமாய்ப் போகும் பாதை !

○ ○ ○

என்று வருமோ?

தடக்கி விழுந்து தாறு மாறாய்
மடக்கி அறிவை மாய வாழ்விற்
கிடக்கும் யாவும் கிளரக் கிரிசல்
நடக்கும் போது நகைக்கும் உலகம்!

பகட்டு யாவும் பாடு பட்டம்
முகட்டி லேற முனைகி நார்கள்
புகட்டி னாலும் புரிய மாட்டார்
பகட்டு மின்னும் இருட்டில் மட்டும்!

இன்ன வாழ்க்கை இன்ன போக்கு
என்னு மெல்லை இன்னு மில்லை
முன்னை மக்கள் சொன்ன தென்னை
என்ன போங்கள் எதற்கு நீங்கள்?

போன போக்கிற் புழுதி கவ்வும்
சனவாழ்வு எதற்கு வேண்டும்?
வானமேற்றும் வள்ளு வன்தன்
மான வாழ்க்கை ஆன வாழ்க்கை.

அடித்து விழுந்து ஆஹா என்று
இடித்து விழுத்தி இறக்கி நதையும்
கெடுத்துப் பின்னர் நடித்து நிற்பர்.
அடுத்த தென்ன படித்த தென்ன?

ஓன்றை யேனும் நின்று நினையார்
இன்று வருமோ என்று வருமோ
நன்று வருமோ நம்ம வர்க்கு
ஓன்றி வருமோ உணரு மாற்றல்?

○ ○ ○

ஒற்றுமை எங்கே?

பிடியுங்கள் சண்டை உடையுங்கள் மன்றை
பித்தரைப் பேயரைப் போலே
கடியுங்கள் கையை அடியுங்கள் மன்றை
கட்டமும் துடித்திடும் வேணா
ஒடியுங்கள் உள்ள ஒற்றுமை தன்னை
ஒவென நம்மவர் வீழ்வார்
குடியினி என்ன குன்றிடும் நாளை
கூத்திவர் ஆடுவதாலே!

உள்ளவர் நால்வர் உயர்வுடன் ஓன்றி
உற்றநம் உரிமைகள்தன் இங்கே
கொள்ளுவர் ஆற்றல் கொண்டவர் நாழும்
கொற்றநற் கொடியினிற் கூடி
துள்ளுவ மென்றே துயரினைப் பெற்ற
துணிவுடன் துடைத்திடத் தலையில்
கொள்ளியை வைத்தே அள்ளினம் கண்ணில்
கொட்டுதல் மண்ணினைக் கொடுமை!

போற்றும் எங்கள் பொன்தமிழ் மானம்
போகுது போகுது புகழும்
காற்றினில் அந்தோ காப்பவர் சற்றுங்
காரண மின்றியேக காட்டும்
வேற்றுமை இங்கே வேண்டுவ தார்க்கு
வேசியர் போற்பல நோக்கு
சாற்றுக சான்று தாரணி மீதில்
தழைத்தவர் யார்தனி நின்று?

ஓற்றுமை எங்கே ஓற்றுமை எங்கே
 ஓற்றுமை விட்டவர் கெட்டார்
 கற்றது மென்ன கற்றது மென்ன
 கண்டதைக் கொண்டிட வாயோ
 அற்றது நோக்கம் அற்றது ஆக்கம்
 ஆளோரு பாதைய தாலே
 விற்றிட வேண்டாம் விற்றிட வேண்டாம்
 வீண்பழி சீ! விசர்ப் போக்கு!

○ ○ ○

சாகிற வாழ்வு எதற்கு?

ஆடுவர் கூத்துநன்கு அறம்புற மாகநின்று
 கூடுவர் கூட்டிலாத கூட்டமுங் குறைவுமில்லை
 நாடுவர் நன்றலாத நாசமாய்ப் போகுஞ்செய்கை
 பிடுடை வாழ்விதாயின் காடுறை மிருகம் வாழ்க!

அந்தமில் இறைவன் நல்ல சிந்தனை சிறுமைவெல்லத்
 தந்தனன் சிலரிதென்ன இந்தநற் காலம் வந்தும்
 எந்தனின் முயற்குக் கால்கள் முன்றேன முந்தும் தன்மை
 சிந்தனை சிறிதும் இல்லை சீ! இவர் அறிவுகுப்பை!

முன்னவர் கொண்ட நல்ல முயற்சியில் ஓங்கிநிற்கும்
 தென்னையில் வாழ்வர் வீணிற் தெருவினிற் காலம்போக்கி
 பின்னவர்க் காகளன்று பிடுடை ஆக்கவேலை
 என்னிவர் எடுக்கிறார்கள் இருப்பதைக் கெடுக்கிறார்கள்!

நோகிற தொழிற்குநேரம் நொடிப்பொழு தேனுமில்லை
 ஆகிற வேலைக்கான அக்கறை அணுவுமில்லை
 போகிற போக்கிலிங்கு பொருளெனது வேனுமில்லை
 சாகிற வாழ்வெதற்குச் சாக்கடை நாயதற்கு!

○ ○ ○

கொல் இவரை !

படித்தவர்கள் நம்மவர்கள்
பலபொருளைக் கரைத்துமிகக்
குடித்தவர்கள் ஆகையினால்
குருடரிவர் மயக்கவெறி
பிடித்தவர்கள் பீத்தலுகள்
பிதற்றுகிறார் பித்தரைப்போல்
இடித்துரைகள் எடுத்துரைப்பின்
ஏளனமாய் எத்துகிறார் !

நடிப்பவர்கள் நல்லவர்கள்
நஞ்சறியார் சாய்ந்துகுடை
பிடிப்பவர்கள் போடுகிறார்
பீடுநடை காசுபணம்
அடிப்பவர்கள் வல்லுநர்கள்
ஆற்றலிலே ஆன்றநிலை
எடுப்பவரை மதிப்பவர்கள்
இங்கிலையே ஏனிறைவா ?

சொல்லளவில் நாயினமும்
சோற்றளவில் மாட்டினமும்
கல்லுக்கனும் முள்ளுக்கனும்
காற்சதக்கீழ்த் தூசிக்கனும்
வெல்லுவவதேன் நல்லவரை
வேண்டுமென்றே கொல்லுவவதேன் ?
வில்லெலடுத்தே வீழ்த்திவரை
விரைவில் அறம் வீற்றிருக்க !

பந்தனவே சுற்றிடுவார்
பக்கமெலாம் கெந்திடுவார்
மந்திகளாய் மந்தைகளாய்
மட்டிகளாய் மானமிலாக்
கந்தல்களாய் காற்றினிலே
கற்றதையும் விட்டிடுவார்
முந்திவரின் மூன்றுசதம்
நூத்தமிழும் விற்றிடுவார் !

ஒடிவரும் ஆற்றுவிசைக்
குட்படுமோர் கஞ்சலென
வாடுவதேன் நம்மவர்கள்
மாப்பிழையோ கைப்பிழையோ
சூடிவரும் மோகவலை
சூட்டிடமுன் கும்பலிலே
சூடுவதேன் காந்தமெனக்
குப்பைகள்மேல் ! கேவலமே !

ஒன்றெனவே வாழ்வதிலும்
ஒன்றெனவே தாழ்வதிலும்
நின்றிடுமிந்நேர்மையிலே
நீங்கியவர் நம்மவர்போல்
அன்றுமுதல் இன்றுவரை
யாங்கன்னுமே யாருமிலை
ஒன்றுளது செய்கிறைவா
ஓர்நொடியிற் கொல்இவரை !

○ ○ ○

எதிர்காலம்

எதிர்காலம் இருஞ் என்று சொல்வேன் – அதை
என்னாத போக்கிங்கு கொல்வீர் !

மதிகொண்டு வருங்காலம் வாழு – உயிர்
மானத்தில் கைவைக்கும் ஈனச்
சதிகாரர் சதிராடி வீசும் – வலை

சட்டென்று கண்டான சாத்தீ
முதல் வைத்து முன்னேறப் பாதை – வலு
முச்சோடு வகுத்தாக வேண்டும் !

இதுகண்டு அதுகண்டு சும்மாய் – அட
எனக்கென்ன உனக்கென்ன வென்றே
உதவாது உயிர்ற்று வாழ்வார் – தமை
உம்மாணை நாய்கூட உதைக்கும் !
விதிஎன்றும் வினைஎன்றும் விணே – வெறும்
வினைவற்ற வினையாட்டுச் சோம்பற்
கதைநல்ல முயற்சிக்குக் காலன் – வருங்
காலக்கண் கருமங்கள் செய்வீர் !

பதிஎன்னப் படும்கோழிப் பேடு – தரும்
பயனான முட்டைக்குப் பின்னால்
சதைத்தின்னச் சரிபார்த்தல் போலே – எமைச்
சார்ந்துள்ள சண்டாளச் சூழ
கதைஉண்மை இப்போது காணார் – பினர்
கழுத்திற்கை வைக்கின்ற கட்டடம்
பதிலாக விழித்தென்ன செய்வார் – இவர்
பாழ்பட்டுப் பரிநாச மாவார் !

நோயற்று நோக்கற்று வாடி – மிக
நொந்தெங்கள் உயிருக்கு மேலாம்
தாயிங்கு தரைசாயும் வேளை – பல
தாச்சிம றிப்பாரோ மக்கள்
வாய்தன்றில் வரும்யாவும் பேசிச் – சுய
வாழ்க்கை நவிலனிழை வாரோ ?
ஓய் ! உங்கள் மன்றைக்குள் என்னென் – வெறும்
உழுத்தித்த களிமண்ணின் சீழோ ?

○ ○ ○

போர் !

போர்போர் உல கீரே – கொடும்
 போ ரேன் விழைகின்றீர் ?
 தீராப் பகை ஏனோ – குணம்
 திண்ணும் படை ஏனோ ?
 பார்பார் இதைப் பாரும் – இதன்
 பான்மை அழித் திட்டால்
 யார்யார் இதில் வாழ்வார் – புவி
 ஆள்வீர் அறி யிரோ ?
 முன்னாள் இரு போர்கள் – வலு
 முடர் தொடுத் திட்டார்
 இன்னா நிலை ! மக்கள்
 ஈசல் எனக் கொன்றார் !
 பொன்னார் செயல் யாவும் – வெறும்
 புழுதிக் குழு திட்டார் !
 சின்னா பின மெல்லாம் – அட...
 என்னே மறந் தீரா ?
 தொடுத்தார் பெரும் போர்கள் – அவை
 பிடித்தார் பல நாளாய் !
 வெடித்தார் அவர் இடித்தார் – அடித்
 துடைத்தார் உள் யாவும் !
 கொடுத்தார் பெரும் இன்னல் – தூடி
 துடித்தார் புவி மக்கள் !
 கெடுத்தோர் முடிவாக – எதை
 எடுத்தார் இயம் புங்கள் !

பொல்லாச் செயல் உலகம் – உமைப்
 போற்றும் விடும் போரை !
 கல்லா உம துள்ளம் – புவி
 காப்பார்க் கது நன்றோ ?
 நல்லார் செயல் ஈதோ ? – படு
 நாசச் செயல் கண்ணார் !
 நல்லாய் இருப்பீரே – நலம்
 நானும் விழை விரே !

தேடிப் புவிச் செல்வம் – அவை
 தேக்கிப் பல நாளாய்க்
 கோடிப் பணம் விட்டே – எமைக்
 கொல்லும் படை செய்வீர் !
 வாடப் பசி யாலே இவண்
 வராழப் பிறந் தோர்கள் !
 சூடிப் பிறந் தீரே – நலம்
 கூடும் வழி கொள்வீர் !

என்னைத் தவறாலே – படை
 ஏங்கிப் பயத் தாலே
 பன்னிக் குவிக் கின்றீர் – தனிப்
 பாட்டில் பகை யதுவே !
 வின்னைக் கடக் கின்றீர் – சரி
 மண்ணைக் குடிப் பானேன் ?
 கண்ணைப் பிளக் கின்றீர் – மிகக்
 கவனம் சீறி தெண்ணும் !

○ ○ ○

நெஞ்சலை

கண்ணி ஒருத்தினன் கண்ணைப் பறித்தனள்
 கண்டதும் செவ்விதழ் கவ்விக் குனிந்தனள்
 அன்னமுந் தோற்றிட ஆடி அசைந்தவள்
 ஆவலைத் தந்தொரு சோலையிற் சென்றனள்.

 அங்கவள் பக்கலில் அன்புடன் சென்றிட
 அன்புரை பேசினன் இன்புரை பெற்றகம்
 மங்கிய மாலையில் மாறத் துயர் விடை
 மற்றவர் சென்றபின் பெற்றவள் சென்றனள்.

 கண்ண லழுதினைக் கற்கண்டு பாகினைக்
 கண்ட பசியர் களித்தது போலன்
 உன்னத உள்ளம் உவந்திட வேமனம்
 உன்மையி லோகாதல் ஊஞ்சலிற் சென்றது.

 பாடும் கடல்தனில் ஆடி எழுந்திடும்
 பஞ்சலை போலன் நெஞ்சலை மிஞ்சிட
 வீடும் வெறுத்திட விண்மதி யைமனம்
 விட்டுவி டாதுடன் ஒட்டிய தொன்றென.

 அன்றவள் என்னகம் அன்புடன் வந்தனள்
 அன்னையும் அப்பரும் அன்னனும் இங்கிலை
 என்றதும் நன்றென என்னுணர் வின்றியென்
 இன்னமு தத்தமிழ் இன்புடன் வந்தது.

 மாங்கனி தேன்மொழி மங்கையர் பைங்கிளி
 மானெழில் மீன்விழி மாதுள மேயென
 ஆங்குமே தூங்கையில் அன்புடன் பேசிட
 அன்னன் எழுப்பினன் ஆறு மனியென.

○ ○ ○

பிரிவு

கலைகள் களிப் போடு உறை
 மலர்கள் மகிழ்வோடு
 விலையில் மணம் வீசி இதழ்
 பொலியும் பொழு தங்கே
 நிலையில் முகிற் கூட்டம் பல
 மலைகள் எனக் கூடி
 உலகுக் கொளி காட்டும் கதிர்
 அலைகள் தடுத் தனவே !

 வாகை தமக் கென்று மயில்
 மேகம் உடன்கண்டு
 தோகை விரித் தாடி இடை
 நோகக் களிப் பெய்த
 போகும் புயல் ஒன்று மிகும்
 வேக்கப் பெருக் காலே
 மாகம் வெளித் தோன்றக் கரு
 மேகம் பெயர்ந் ததுவே !

 தேடி அவள் ஓடி எனை
 நாடி அட நாணி
 ஆடி உடன் அங்கே இடம்
 பாடி வரும் வேளை
 காடை அவள் தந்தை ஒரு
 பேடி விரும் பாதார்
 வாடி எனச் சென்றாள அவர்
 கூடப் பயத் தாலே !

வானம் உயர் கிளையில் ஒரு
கானக் குயில் கண்டு
நாணம் கொளச் சோடி வரக்
காணும் களி வேலை
வேணும் என விட்டான் கொடும்
பாணம் ஒரு வேடன்
தேனாம் ஒரு சோடிப் பிரி
பேனோ அவன் செய்தான்?

○ ○ ○

கன்னி இரவு

குலவும் நிலவில் குவியும் நினைவில்
மலரும் மகிழ்வும் மருஞும் பலவும்
நிலவும் குலப்பெண் சிலையின் தலைவன்
கலகக் காமன் செலவில் வந்தான்.

பார்த்தான் பார்த்தான் அட்டா பாவை
வேர்த்தான் கோர்த்தான் மலர்கை மான்கண்
போர்த்தான் ஆர்த்தான் அத்தான் என்றான்
சர்த்தான் பூர்த்தான் என்னென் என்றான்.

வளமின் தளிராள் மயங்கித் தயங்கி
நெனியும் கொடி போல் நின்றும் நடந்தும்
கிளியாய்ப் பறந்தாள் ஒளிசேர் அறையுள்
அளியாய் மலர்பின் அவனும் விரைந்தான்.

வேலைச் சேலை வெல்லும் விழியாள்
பாலைக் காந்தட் சோலை தாங்கி
மாலைப் பந்தல் மணப்பொற் கட்டில்
ஆலைத் தலைவன் அருகில் வந்தான்!

காளை வடிவிற் கண்டாள் சிவனை
தாளிற் தோளிற் தலையில் உள்ளம்
மாஞும் மங்கை வேளின் மீளா
அஞும் பார்வைக் காட்பட்டாளே!

சாட்டாய் கடைக்கண் கோட்டாற் பூவை
கேட்டாள் மாட்டேன் என்றா சொல்வான்
பாட்டாற் காட்டா நின்றாள் திறமை
சூட்டாய் மீட்டான் மிகநல் வீணை.

விழியும் விளையும் விச்சில் மின்னல்
பொழியும் வெட்டும் பட்டுக் கன்னச்
சுழியும் வழியும் தேன்மென் இதழும்
குழலும் வளைவும் நெளிவும் கொல்லும்.

நுதலிற் பதியும் மதியும் நினைவு
எதையும் எளிதிற் கெதியிற் சிதைத்துச்
சுதியிற் சுளையாய் ஈர்க்கும் முக்கும்
மதியை மயக்க மறந்தான் உலகம்!

விட்டாள் இசையை விசையே நுணர்வீற்
பட்டாள் பசியால் பனித்தேன் இதழை
நட்டாள் எங்கும் நன்றாய் இறுக
மொட்டேர் முலையால் உமுதாள் மார்பை!

கொண்டான் கோலிக் கொடியை முடிவைக்
கண்டார் கண்ணிக் காதற் செயலால்
ஒண்டாம் இருவர் உயிரும் உடலும்
வெண்டார் அந்தப் பொழுதில் வையம்!

○ ○ ○

வாடி

சமவாணன்

சன்னல் திறந்து முகம்
காட்டு - உன்
மின்னல் விழிக்கணையைப்
பூட்டு!

வாட்டும் எனதுள்ள
பூட்டைக் கழுட்டியர்ந்தக்
கூட்டில் குமையவழு
தூட்டும் கலசமுடன்
நீட்டுச் சடைசமுட்டி
நெற்றிக் குழலசையைப்
பூட்டும் இடா இதனைக்
காட்டி நெற்றனிக்க

மீண்டும் ஒருமுறைந்
வாடி - உனை
வேண்டும் எனதகத்தை
நாடி!

தாதை எனப் புலம்பும்
பாதச் சிலம்பினொலி
வாதை புரியஇளம்
சுதைப் புரிந்து மையல்
போதை கொடுக்குமினங்
கோதை எனதுஉளப்
பாதை நடந்துகலைப்
பேதை மடக்குயிலே

மீண்டும் ஒருமுறைந்
பாடு - உனை
வேண்டும் அகத்திலெழுந்
தாடு!

○ ○ ○

போதும் !

பாதி வழியும் நடக்கத் தெரியாத
பாவை எனையும் பகைக்கத் துணியாதே !
சேதி எதுவும் கொடுக்கத் தெரியாதோ
சேற்றுக் கமலச் சிவப்பு உத்டாலே !
கோதி இன்பம் கொடுக்கத் தெரியாதோ
கோதை உள்ளக் கோபம் கிளராதே !

போதும் என்னைப் பொசுக்கத் துணியாதே
பேட உள்ளம் பொறுக்கத் துணியாது !
எதும் உனக்கு இடரைக் கொடுத்தேனா
ஏனோ என்னை இழுத்துக் கெடுக்கின்றாய் !
மாது கொஞ்சம் மனதைக் கொடுப்பாயா ?
மாந்தி அழகை மானே குடிப்பேனே !

வீட்டிற் கொஞ்ச விருந்து தருவாயா ?
வேண்டும் இதனை விணே தடுக்காதே !
சிட்டி அடித்தே சேதி தருவேனே !
சிட்டாய்ப் பறந்தே ஓடிவருவாயா ?
கட்டி விழியால் என்னை எதிர்க்காதே
ஈது எனக்குப் பொறுக்க முடியாது !

○ ○ ○

சுவை

காலம் நொடிதடி காண்பவை யெவையும்
காசில் லாமலே பெறும்படி உள்தா ?
கோலம் மதியடி கூர்ந்தவை அறிவின்
கோட்டுக் கிழிப்பெனக் குடிஃக நினைவர்
சிலம் மதியதில் செல்பவர் உள்ராம்
சிட்டும் பறக்குது சிறப்பது அலவே !

விலங்கும் வளருது அவைபுரி வேட்டை
விட்டவர் மனிதர் எனும்படி உள்தா ?
கலங்கும் மானுக கூட்டு மோர் சாதி
கானக உயிரின் கடைவழி உணர்வாய் !
பழகும் விலங்கும் பசிப்பினி எழவே
பாய்ந்தே சிறிசைப் புசிப்பவரை உள்து.

கொலைபுரி சிறுமை சரியல அவைகள்
குழியதில் புதையென குறூறுத ஸலவே !
தலைவனைக் கண்ட தமர்புரி மாந்தர்
தடமது புறண்டே சரியவை அலவே !
கொலையது நமக்குக் கொடியது எனவே
குழறுவர் இதுபொய் குறைமதி அலவோ ?

நெறியிது விலங்கு நிகர்த்தவை எனவே
நினைவழி அறைவர் நெகிழ்த்தவர் உள்ரா ?
குறியிது மாந்தர்க் கொஞ்சம்வழி எனவே
குறைமதி அறவே குறிப்பல உள்து
சரிஇவை எனவே பறைபவர் உள்ளிதை
சமர்புபவரே தரிப்பவர் சிலரே !

கழியிது நொடிபல எமக்கிவை எற்கடி.
 கருக்கு இளமையைக் கழித்திடல் சரியல
 பழியிது எனமக்கெனப் பகருவள் தாயெனப்
 படுத்துறங் கிடுவதால்பலனெது கிடைப்பது
 வெளிக்கிடு எமக்கென விரித்துள சுலவயது
 வெளியினிற் கிடக்குது விரைவினிற் புறப்படு.

○ ○ ○

நீயா? நானா?

நானென்றோ நீயானேன்
 யார்கண்ணும் கொத்தாத
 நடைபாதைக் கப்பாலும்
 நாம்கண்ட தென்ன?
 ஊனெல்லாம் குழுத்தென்னுள்
 உணர்வலையில் உந்தும்
 உமிழ்நிருக் குள்ளேயேன்
 உழுபிக்காத் தாட்டம்?

வினைசமைத்த சூத்திரமா
 விஞ்சைவழி? இல்லை
 வீசிவிட்ட நினைவலைகள்
 இருதுருவ வெளிக்குத்
 துணைபோமா? நூல்ரணி
 தொத்திரவரப் போமா?
 துருவங்கள் ஆணோமேன்
 தூதினிமேல் கேடா?

நான்நடக்க, நிகழ்நடக்கும்
 நாடகத்தின் நடுவே
 நாட்டியத்தின் உன்னிமலா
 நர்த்தனத்தின் சாயல்?
 வான்புகையை நூல்திரித்தா
 வாழ்விழுந்த நெஞ்சின்
 வடுஅழிக்கப் பிணையலிடப்
 பார்க்கின்றாய்? போ, போ,

அண்டத்துப் கப்பாலும்
அடி, நுனியுமில்லை,
அருவமாய் ஆனபொருள்
அதுநீயா? நானா?
விண்டெழுந்த வேதனையின்
வேகமதும் நீயா
விசையாக எனைச் சுற்றும்
விதியென்ன வினையா?

தொடக்கத்தை முடிக்காமல்
செய்தவனும் நீயா?
தொடராத கதையாக்கிப்
போட்டவனும் நானா?
அடக்கத்தில் முடிவெழுதிப்
போட்டவனும் நீயா?
அடியேன் உயிர்தீயில்
பொசுக்கியவன் நீ... நீ...

○ ○ ○

நிஷ்டை

விண்ணாழித் திரையின்கீழ்
விரித்திட்ட மணற்பரப்பு
விசையற்ற துயரத்தில்
விரியத்தைக் காட்டவென
பன்நானும் எஞ்சிட
போதெல்லாம் பூக்காமல்
பூமுடியைப் புல்நுனியைப்
போகத்தால் கொஞ்சிட்டாய்.

மின்சுழித்த கடற்பரப்பு
வெண்குருத்து மனல்மோத
வேயசைய மானுடத்து
வெளியசைய அனுஅசைத்தே
ஊன்குழையச் சுரமெடுத்து
ஒங்காரம் முழ்கவென
ஓருநிலையைச் சிருஷ்டித்தே
ஓசைக்கு வித்திட்டாய்.

பலகற்றும் உள்ளுமியா
பன்பற்ற மானுடத்து
பாதைசுவட் டோரமெலாம்
பாயிருட்டுக் கோரமதே
உலகத்துச் சிறுமைதுய
சொன்றிட்ட சகதியிலே
ஊன்குழைத்த கிளர்ச்சிக்கு
உன்னைப் போற்றி விட்டவனா

சிட்டுக்குருவி

புத்தகமும் அறிவொளியின்

போகத்தி னாற்சுரக்கும்

போயொழிக்கும் பிண்டங்கள்

புழுவழிச் சுவடுழிக்கும்

வித்துவத்தைக் காட்டாமல்

விஞ்செநிலா பால்சுரக்கா

வெட்டவெளி வெம்பரப்பில்

விதிக்குயிரை யாகின்றார்.

கால்சுரக்க அனுப்பின்று

கடையூழிச் சீற்றத்தின்

கடவுள்க ரென்றோதிக்

கர்வத்துக் கிரையிட்டோம்

ஆள்சுரக்க நடுநடுங்கி

அவரிவரும் தடமறியா

தனுப்பரப்பி னோரத்தில்

அண்டவெளிக் கேகிட்டார்.

நரையழித்த அறப்பீடும்

நற்றிசைக்கு ஏகாமல்

நனவோட்டக் குழிழிகளை

நாரெடுத்துக் கோர்வைவிழு

சிறையிட்டுப் பேயிருட்டின்

சீற்றத்தில் உயிரணுக்கச்

சிக்கறுத்துப் பாயாமல்

சேற்றிலுழன் றழிகின்றார்.

சிமிழ்முடிச் சிந்தனையைச்

சிலையாக்கிச் செயலற்று

செய்யுகிற பெருநிழ்டை

செகப்பிரம்மைக் கோதுடைத்து

குழியிடும் மானிடத்துக்

கோட்டத்தில் கொலுவிருக்க

குடிபெயர்ந்து மௌனவழிக்

கொலுவகற்றிக் குடிபுகுவாய்.

○ ○ ○

நவாலிஷூர் சு. சொக்கநாதன் - வி. கந்தவனம் - ஈழவரணன்

சிந்தனை

காற்றிலேகடும் குஞ்வெம் கனல்
காமம் ஊற்றிய நெய்யிலே சுடர்
கூற்றிலைவெளிக் கோடிலை விழி
குருட்டிடும்பெரும் பொய் இருட்டிலை
நேற்றுஇன்புபின் நாளை என் றிடும்
நேரங்கிடையை நிறைத்திடும் படி
சாற்ற ஆளிலை சார்ந்த அவ்விடம்
சான்ற என்றுளச் சாகாச் சிந்தனை !

கிள்ளிவிட்ட என் கிறுக்கிலே உணர்க்
கிட்டசுள்ளிகள் நின்றெறிந் தன
தள்ளிவிட்டது தனைலெரிந்த பின்
தக்கிடும்பிடிச் சாம்பல் போன்றஇவு
உலகிடைஅதில் ஊர்ந்து சென்றிடும்
ஒர்பெரும்கண ஓர்த்திக் குள்ளிவர்
கலகமிட்டும் மானுடத்தவர்
காதைநெஞ்சிடைக் கனலை மூட்டின !

ஓமகுண்டமாய் நின்றெறிந்தது
ஓமிதை இவன் உரைத்தலென்கடன்
காமமோன்றினால் கருகிடும்மிவர்
காலம் முற்றிலும் காரணம் இல
வாய்மை உண்டு தாம் வாழ்ந்துசென்றிடும்
வாசல்கண்டிடார் வாதழன்டுபல்
தாய்மை பேசுவார் தனக்கெனச் சுயத்
தன்மைபெற்றிடா ஊமைச் சிந்தனை !

○ ○ ○

மயக்கம்

குனியத்தை மோதியதைச் சுட்டெரித்துப் போடவேன
 சுருக்கவிழ்ந்த என்றுள்ள சுரப்பினிலே ஊறியதோ
 மாலிடுன் வழிப்பயணம் மண்ணடியில் உன்வாழ்வி
 மாஸியத்தைக் கூற அடி மனத்திலெழும் ஆட்டங்கள்
 சுரியனின் ஒளிஉறுஞ்சித்தொட்டிலென ஆடுமந்த
 தொலையுள்ள மதிவட்டப் பாழ்வெளியின்
 பகட்டெளியை
 வாரியெடுத் தாடுவராம் வானிதையர்தம் துயிலெனவே
 வட்டுலகு மானிட உன் வாழ்வுமிது போல்மயக்கம் !
 விழிமுடிப் பிறப்பெடுத்து வீழ்ந்துவிட்ட இவ்வட்ட
 வழிப்பயண முடிவிலிலும் வாடிக்கை யாகவேகன்
 ஒளியற்று முடியேதான் ஓடுகிறாய் உன்பயணச்
 சுவடமுத்தும் பாதையது குனியமா காலவெளி
 கழியுதுபல் நொடிபலவும் கடைவிரிப்பா மானுடத்தேர்
 காசவிட்டு வாங்குவதார் கடையில் முதலாளியில்லை
 அழிந்துவிடும் வாங்கிவிட்டால் உன் வாழ்வுக் கணக்கடியை
 அவரிவரும் பார்த்துவிட்டார் அடியில்விடை பெருமயக்கே !
 முன்னறியோம் இவ்விடத்தை முடிச்சறுந்து வீழ்ந்தவுடன்
 முன்னிற்கும் பலமுகத்தை முழுதறியோம் நாள்கழிய
 அன்னையெனத் தந்தையென அவரிவரும் உறவுன
 அன்குகிறார் பாசமதாம் அடுத்தவரின் சிந்தனைகள்
 தன்னிலர்சோச்சகிறோம் தன்னாடிப் போதழிய
 தன்பயண முடிவெழுதி தனிவழியே ஓடுகிறோம்
 மண்ணடியில் நமது உடல் மற்றெங்கோ ஆவியது
 கடைசியிலே பாசமன்று கண்டவர்கள் யாருமிலை !

○ ○ ○

மோனம்

நீசத் தனம்புரி
 நெஞ்சத் திவலையின்
 பாசச் சுரப்பினில்
 பாதச் சுவடெடு ?

- வேறு -

சுழிப்பு உணர்வுச்
 சூச்ச மத்தெழும்
 வலிப்புச் சுழிக்கும்
 வாசக் கதவில்.

- வேறு -

கால முற் றழிக்கும்
 கனல் பொரி குஞ்சுகள்
 காற் சுரப் பினில்
 கசிந்து போன பின்
 ஆழ நின் றச்சவுட்

டாரடா கண்ட னன்
 ஆகுதிப் பொருளாய்
 அவிந்து போனதே !

○ ○ ○

அமரர் கவிஞர் நவாவியூர் சு. சொக்கநாதன் அவர்களைப் பற்றி...

“சில கவிதைகள் மிகச் சிறப்பாக இருப்பதற்குக் காரணம் அவை இந்த நாட்டின் நறுமணத்தைப் பெற்றிருப்பதே. உட்டிடற்குள்ளே சிரித்து உள்ளத்தால் தனது கவிப் பொருளைச் சாந்தமுடன் தழுவிக் கொள்ளும் திரு. நவாவியூர் சு. சொக்கநாதன்.”

- பேராசீரியர் க. கைலாசபதி

“கவிஞர் சொக்கநாதன் அவர்கள் பிறந்த பதி, சோமசுந்தரப் புலவரைப் பெற்றெடுத்த நவாவியூர். அவர் தமிழ் இலக்கிய அறிவுள்ளவர்; சிறந்த மரபுக் கவிஞர்; இலக்கணச் சுத்தமாக எல்லா வகைப் பாக்களையும் ஆக்கும் வல்லமை படைத்தவர். ‘சிட்டுக்குருவி’யில் இடம் பெற்றிருக்கும் அவரது கவிதைகளைக் கொண்டு அவரது கவிதை புனையம் ஆற்றலை முழுமையாக அறிந்துவிட முடியாது என்பதனை வாசகர் ஓப்புக் கொள்வர். கவிஞர் சொக்கநாதனை முழுமையாகத் தரிசிக்க விரும்புகின்றவர்கள் அவரது ‘மாத்தளை முத்துமாரியம்மன் குறவுஞ்சி’ என்னும் பிரபந்தத்தைப் படித்துப் பார்த்தல் நன்று.”

- கவிஞர் வி. கந்தவனம் - கனடா